

Forslag af Udvalgets Mindretal (Alberti og Møllen):

(ad G. a. 1. Betænkningen Nr. 11) 400 Rb. i „Løffelpenge“ til Stiftamtmanden over Island bevilges ikke, og som Følge heraf nedsettes Summen under G. a. 1, 20,265 Rb. til 19,865 Rb.

Ordføreren: Forslagene under Nr. 10 og 12 ere af een og samme Natur. Man har været fuldkommen villig til at erkende, at Gagerne for den islandske Overrets Medlemmer, saavel som for Lærerne ved Dannelseanstalten og den lærde Skole i Reikjavig, ere for lave, da det er velbekendt, at Reikjavig er et overordentlig dyrt Levested, men man har anseet det rigtigst, at disse Gager bleve fastsatte ved en Gagelov, i Lighed med hvad der har fundet Sted med Hensyn til de samme Klasser af Embedsmænd herne. Udvalgets Forslag under Nr. 11 maa jeg ligeledes omtale i Forbindelse med et andet Forslag, nemlig det Udringsforslag, der efter Betænkningens Affattelse er stillet af et Mindretal i Udvalget. Det gjælder om Stiftamtmanden som om de nysnævnte Embedsmænd paa Island, at han ikke er vel aflagt i Forhold til Levestedets Dyrhed. Udvalget har erkendt dette ogsaa med Hensyn til Stiftamtmanden, og man har derfor ikke troet, at det vilde være hensigtsmæssigt, samtidig med at man gjør Forslag til at paalægge Stiftamtmandsembedet Forrentningen af et Laan af omtrent 3000 Rb. med 6 pCt. aarlig, at nægte det af Regjeringen forlangte Tilskud af 400 Rb. som Løffelpenge. Man kan ganske vist ikke andet end indrømme, at dette er en extraordinair Bevilling til en Mand, der staaer i en saadan Stilling som Stiftamtmanden, men paa Grund af de foreliggende Omstændigheder, som jeg har nævnt, har Udvalgets Fleertal dog troet at maatte gaae ind derpaa. Jeg skal imidlertid bemærke, at hvis det ærede Thing maatte ville slutte sig til Mindretallets Forslag, vilde det vistnok være billigt ikke at stemme for Fleertallets Forslag under Nr. 11, da man ellers derved i Virkeligheden kom til at formindste denne Mand's Gage, uagtet man ikke kan andet end erkende, at den er temmelig tarvelig. Jeg skal sluttelig bemærke, at dette

ikke er den eneste Amtmand paa Island, som har havt ondt ved at komme ud af det med den ham tilstaaede Gage, men at man har tilstrækkelig Erfaring i den Henseende, og jeg skal endelig ogsaa udhøve, at det personlige Spørgsmaal her ligger aldeles udenfor Sagen.

Alberti: Der er, blandt flere Tillæg til Lønninger for islandske Embedsmænd, forlangt 400 Rb. under Form af Løffelpenge til Stiftamtmanden, og naar man vil eftersee Anmærkningerne, maa man antage dette Tillæg foreslaaet i en dobbelt Henseende, nemlig deels for derved at forøge Amtmandens Gage og deels for at sætte ham istand til at modtage Fremmede. Der siges nemlig i Anmærkningerne, at Stiftamtmanden over Island gjentagne Gange har andraget paa en forhøjet Gage, fordi den var utilstrækkelig, deels for medelst Levestedets Dyrhed og især med Hensyn til, at han som Regjeringens Repræsentant maatte modtage Fremmede. Det forekommer imidlertid Mindretallet uhenigtsmæssigt og inconsequent at ville følge en anden Fremgangsmaade med Hensyn til Stiftamtmanden end med Hensyn til de øvrige islandske Embedsmænd. Udvalgets Heelhed har nægtet at forhøje Gagerne for forskellige islandske Embedsmænd, baade juridiske og geistlige, uagtet disse Embedsmænds Gagering er forholdsvis langt lavere end Stiftamtmandens. Dersom man vil kaste et Blik paa, hvad der staaer i Anmærkningerne om Gagerne til Overrettens Medlemmer og til Lærerne ved den geistlige Dannelseanstalt i Reikjavig, saa vil man finde et langt andet Misforhold imellem Gagerne for disse Embedsmænd og Gagerne for lignende Embedsmænd i Danmark, end man vil finde ved at sammenligne den islandske Stiftamtmands Gagering med tilsvarende Gageringer i Danmark, og vil man drage en Sammenligning mellem den islandske Stiftamtmand og andre